

ZWIĄZEK POWIATÓW POLSKICH

Stanowisko Konwentu Powiatów Województwa Łódzkiego w sprawie

**„Podjęcia działań dot. uregulowania przepisów prawa w zakresie dzikiej zwierzyny”.
Oporów, dn. 27.03.2025 r**

Postępująca w ostatnich latach intensywna urbanizacja zaburzyła szlaki migracyjne zwierząt wolno żyjących (dzikich). Tym samym coraz częściej zwierzęta te zdezorientowane lub pozbawione swojego naturalnego środowiska migrują i bytują na terenach zamieszkałych przez ludzi. Powoduje to realne zagrożenie nie tylko dla ludzi oraz dla funkcjonowania obiektów użyteczności publicznej, ale również dla samych zwierząt. Bardzo często dochodzi do tragicznych w skutkach (zarówno dla ludzi jak i dla zwierząt) zdarzeń drogowych z udziałem tych zwierząt. Zagadnienia natury prawnej, organizacyjnej ale również finansowej, które często utrudniają podejmowanie skutecznych działań w tym zakresie, wskazują na skalę problemów z jakimi władze samorządowe muszą się mierzyć. Unormowania prawne w zakresie dzikiej zwierzyny są rozproszone w wielu aktach prawnych, a do tego są niejednoznaczne i nieprecyzyjne przede wszystkim w zakresie właściwości poszczególnych organów, oraz w zakresie finansowania określonych zadań.

Problem dotyczący dzikich zwierząt bytujących na terenie miast i gmin, powinien być rozpatrywany w dwóch aspektach:

1. w aspekcie odpowiedzialności za utrzymanie porządku i czystości oraz bezpieczeństwa publicznego na terenach zamieszkałych;
2. w aspekcie zagrożenia prawidłowego funkcjonowania obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej.

Odnosząc się do pierwszego z aspektów, warto zwrócić uwagę, że zasady dotyczące utrzymania porządku publicznego i bezpieczeństwa na terenie gmin niewątpliwie są zadaniem własnym gminy, co wynika z art. 7 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (Dz.U. z 2024 r. poz. 1465), który stanowi, że w szczególności zadania własne gminy obejmują sprawy porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli. Dodatkowo warto zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, zadania własne gminy obejmują sprawy dotyczące ochrony środowiska i ochrony przyrody. Zaś ochrona przyrody, w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* (Dz.U. z 2024 r. poz. 1478), polega na zachowaniu, zrównoważonym użytkowaniu oraz odnawianiu zasobów, tworów i składników przyrody tj. dziko występujących roślin, zwierząt i grzybów. Dlatego, w przypadku bytowania dzikich zwierząt na terenach zurbanizowanych gminy, organem odpowiedzialnym za rozwiązywanie problemów z tym związanych jest gmina, gdyż do zadań własnych gminy należy

zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty poprzez zapewnienie porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli, a także do obowiązku gminy należą sprawy związane z ochroną przyrody, a w tym działań związanych z dziko występującymi zwierzętami.

Ponadto zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. *o utrzymaniu czystości i porządku w gminach* (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 399), utrzymanie czystości i porządku w gminach należy do obowiązkowych zadań własnych gmin. Zatem w przypadku pojawienia się na terenie zurbanizowanym zwierząt dzikich, które zakłócają porządek oraz wpływają na utrzymanie czystości na terenie gminy, organ wykonawczy gminy winien zarządzić podjęcie stosownych działań wobec tej zwierzyny.

Natomiast odnosząc się do kwestii zagrożenia w prawidłowym funkcjonowaniu obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej powodowanego przez zwierzynę, zgodnie z art. 45 ust.3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. *prawo łowieckie* (t.j. Dz.U. z 2023, poz. 1082) starosta, w porozumieniu z Polskim Związkiem Łowieckim, może wydać decyzję o odłowieniu, odłowieniu wraz z uśmierceniem lub odstrzale redukcyjnym zwierzyny.

Gminy powinny zatem mieć zorganizowany system obejmujący podejmowanie interwencji w przypadku zgłoszenia przez mieszkańców problemów związanych z bytowaniem dzikich zwierząt na terenie osiedli, skutkującym naruszeniem bezpieczeństwa lub porządku publicznego. W przypadku zaś zagrożenia, jakie dzikie zwierzęta mogą stwarzać wobec ludzi, nie będzie miał zastosowania art. 45 ust. 3 ustawy prawo łowieckie, gdyż przepis ten odnosi się do zagrożenia powodowanego dla obiektów produkcyjnych (np. zakłady przemysłowe) oraz użyteczności publicznej (np. teren szpitala, przedszkola), ale w sytuacji zagrożenia dla tych obiektów, a nie w zakresie bezpieczeństwa publicznego.

Niestety gminy w przypadku pojawienia się dzikiej zwierzyny na terenach zurbanizowanych, nie podejmują stosownych działań, będących w ich kompetencjach, lecz przerzucają to zadanie na starostów, oczekując, że podejmie on działania w trybie art. 45 ust.3 ustawy prawo łowieckie. Nie można jednak zgodzić się z takim podejściem gmin, gdyż jak już wcześniej wspomniano, w oparciu o art. 45 ust.3 ustawy prawo łowieckie, starosta w porozumieniu z Polskim Związkiem Łowieckim, może wydać decyzję o odłowieniu, odłowieniu wraz z uśmierceniem lub odstrzale redukcyjnym zwierzyny, ale tylko w przypadku szczególnego zagrożenia w prawidłowym funkcjonowaniu obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej przez zwierzynę, a nie w przypadku zagrożenia dla porządku publicznego w tym zagrożenia dla ludzi. Z wnioskiem o wydanie decyzji o odstrzale redukcyjnym (lub odłowieniu), co do zasady winien wystąpić posiadacz nieruchomości, na której znajdują się obiekty produkcyjne albo obiekty użyteczności publicznej, których funkcjonowanie obiektów produkcyjnych lub obiektów użyteczności publicznej są zagrożone obecnością zwierząt łownych, poprzez niszczenie tych obiektów przez dzikie zwierzęta. Dzikie zwierzęta poprzez wtargnięcie na teren zakładu produkcyjnego lub na teren obiektu użyteczności publicznej mogą nie tylko doprowadzić do niszczenia obiektu, ale także mogą ograniczać lub uniemożliwić posiadaczowi obiektu korzystanie z rzeczy zgodnie z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem. Wówczas będzie miał zastosowanie art. 45 ust. 3 ustawy prawo łowieckie.

Jak wynika z powyższego, kompetencje dotyczące postępowania z dziką zwierzyną są wyraźnie podzielone, dlatego też przypisywanie tylko starostom obowiązku podejmowania działań wobec dzikich zwierząt bytujących na terenie miast i gmin, nie jest w pełni zasadne, gdyż określone kompetencje posiadają również gminy. Istnieje istotna różnica w kwestii realizacji zadań pomiędzy starostą, a zadaniami organów gmin. Otóż obowiązki nałożone na organy gmin, zapisami ww. ustaw tj. ustawy *o samorządzie gminnym* oraz ustawy

o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, stanowią podstawę do obligatoryjnego czyli obowiązkowego realizowania zadań gmin w zakresie zapewnienia porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli. Zatem organy gmin są **obowiązane** do wdrożenia rozwiązań mających na celu zapewnienie porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli również w zakresie bytowania dzikich zwierząt na terenie miast i gmin. Odnosząc się natomiast do zadania przypisanego staroście w oparciu o art. 45 ust. 3 ustawy prawo łowieckie, to należy wskazać na konstrukcję zapisu tego artykułu. Otóż jak wskazuje art. 45 ust. 3 ustawy prawo łowieckie cyt.: „W przypadku szczególnego zagrożenia w prawidłowym funkcjonowaniu obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej przez zwierzynę, starosta, w porozumieniu z Polskim Związkiem Łowieckim, **może wydać decyzję o odłowie, odłowie wraz z uśmierceniem lub odstrzale redukcyjnym zwierzyny**”. Zatem w przeciwieństwie do obligatoryjnych zadań samorządów gminnych, powyższy przepis wskazuje na fakultatywność w działaniach podejmowanych przez starostę. Oznacza to, że starosta w trybie przywołanego art. 45 ust. 3 ma możliwość (a nie obowiązek) wydania decyzji o odłowie lub odstrzale redukcyjnym zwierzyny, uwzględniając okoliczność czy w danym przypadku zachodzi „szczególne zagrożenie w prawidłowym funkcjonowaniu obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej przez zwierzynę”.

Niestety przepis art. 45 ust. 3 ustawy prawo łowieckie, choć niezwykle ważny, jest skonstruowany w zbyt lakoniczny sposób, co budzi wiele problemów w jego zastosowaniu. Po pierwsze, przepis ten wskazuje tylko, że starosta wydaje decyzję, nie określając komu ta decyzja ma być wydana. Rodzi to wiele wątpliwości czy można tę decyzję wydać z urzędu czy na wniosek (jeśli na wniosek, to na czyj wniosek). Po drugie, przepis ten nie określa, kto wykonuje tę decyzję, czy podmiot, który wnioskuje o jej wydanie, czy starosta (gdyż takie stanowiska też są prezentowane). Rodzi to wiele kontrowersji i dochodzi do absurdalnych sytuacji, że decyzję winien np. wykonać starosta, który ją wydał (oznacza to, że starosta wydaje decyzję de facto dla siebie). Kolejną kwestią jest forma, w jakiej następuje porozumienie z Polskim Związkiem Łowieckim (np. postanowienie lub opinia) oraz w jakim terminie Polski Związek Łowiecki ma zająć stanowisko. Rodzą się wątpliwości, czy do tego opiniowania, ma zastosowanie przepis art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego. Obecnie poprzez brak tych uregulowań, Polski Związek Łowiecki zajmuje stanowisko nawet po upływie dwóch miesięcy, co znacznie wpływa na termin wydania decyzji przez starostę. Istotną kwestią jest również zdefiniowanie pojęć: „szczególne zagrożenie”, „obiekt użyteczności publicznej”, „obiekt produkcyjny” – obecnie brak definicji ustawowych tych pojęć, co rodzi wiele nadinterpretacji, gdyż gminy uważają np. że każdy skwer lub plac na terenie miasta lub gminy jest obiektem użyteczności publicznej i że każde wystąpienie zwierząt dzikich stanowi szczególne zagrożenie. Bez definicji, co oznacza szczególne zagrożenie, trudno jest ustalić, czy jest to zwykłe zagrożenie (czyli każde), czy jednak szczególne. Jeśli tak, to na czym polega to szczególne zagrożenie. Natomiast najistotniejszą kwestią, jest problem finansowania kosztów związanych z wykonaniem decyzji tj. odłowieniem lub odstrzałem zwierząt. Kwestia ta od wielu lat budzi wątpliwości i wciąż nie została jednoznacznie uregulowana. Otóż Ministerstwo Klimatu i Środowiska przyjmuje, że w przypadku odstrzału lub odłowu zwierzyny na terenach niewchodzących w skład obwodów łowieckich koszt tych działań powinien być finansowany ze środków powiatu, gdyż zgodnie z art. 45 ust.3 ustawy prawo łowieckie nie wynika, że są to zadania zlecane z zakresu administracji rządowej, co oznacza, że należy traktować je jako zadania własne powiatu. Jednak orzecznictwo sądów administracyjnych w ostatnim czasie prezentuje jednolity pogląd, że jest to zadanie zlecane, powołując się na art. 6 i art. 7 ustawy

prawo łowieckie, które wskazują, że naczelnym organem administracji rządowej w zakresie łowiectwa jest minister właściwy do spraw środowiska. Ponadto jeżeli ustawa prawo łowieckie nie stanowi inaczej, administracje w zakresie łowiectwa sprawuje samorząd województwa jako zadanie z zakresu administracji rządowej. Z powyższego wynika, że administracja w zakresie łowiectwa stanowi zadanie z zakresu administracji rządowej, którą sprawuje samorząd województwa. W związku z tym kompetencje starosty określone w art. 45 ust. 3 ustawy prawo łowieckie do wydawania decyzji o odłowie lub odstrzale redukcyjnym zwierzyny, stanowią administrację z zakresu łowiectwa sprawowaną przez samorząd powiatowy, ale należy przyjąć, że są to zadania z zakresu administracji rządowej. W tej sytuacji zadania starosty określone w art. 45 ust. 3 prawa łowieckiego powinny być finansowane z dotacji celowej z budżetu państwa zgodnie z art. 49 ustawy z 13.11.2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Stanowisko takie wskazał m.in. **Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 20 listopada 2020 r. (sygn. II OW 90/20)**, w którym rozstrzygnięto spór pomiędzy Starostą Wołomińskim, a Wojewodą Mazowieckim w przedmiocie wskazania organu właściwego do sfinansowania wykonania decyzji dotyczącej odstrzału redukcyjnego dzików. Postanowieniem, o którym mowa wyżej, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że orzekanie przez starostów o odstrzale redukcyjnym dzików jest zadaniem z zakresu administracji rządowej, zlecone organowi jednostki samorządu terytorialnego czyli staroście. Dlatego też Sąd wskazał Wojewodę Mazowieckiego jako organ zobowiązany do sfinansowania wykonania decyzji Starosty Wołomińskiego, dotyczącej odstrzału redukcyjnego dzików, poprzez przypisanie temu organowi kompetencji do przekazania dotacji celowej w trybie art. 49 ust. 4 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na zapisy art. 49 ust.1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 1572), który wskazuje, że jednostka samorządu terytorialnego wykonująca zadania zlecone z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami otrzymuje z budżetu państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań. Zgodnie zaś z zapisami art. 49 ust. 5 ww. ustawy dotacje celowe, powinny być przekazywane w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie zleconych zadań. W świetle powyższego, kwota dotacji, otrzymana z budżetu państwa, która nie wystarcza na prawidłowe, pełne i terminowe zrealizowanie zadania zleconego z zakresu administracji rządowej nie uzasadnia współfinansowania tego zadania z budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Zatem, gdy nie ma podstaw ani obowiązku finansowania ze środków własnych realizacji zadań zleconych z zakresu administracji rządowej, jednostka samorządu nie powinna finansować nawet czasowo zadań zleconych, co wskazuje na fakt, że aby starosta mógł realizować zadania wynikające z art. 45 ust. 3 ustawy prawo łowieckie, winien mieć udzieloną dotację celową z góry na cały rok budżetowy, a niewykorzystaną zwrócić. Niestety wojewodowie nie chcą udzielać starostom dotacji na ten cel, twierdząc (po mimo orzeczeń sądów), że jest to zadanie własne powiatu.

Jak wynika z powyższego, stosowanie art. 45 ust. 3 ustawy prawo łowieckie w jego obecnym brzmieniu nastęrcza wielu trudności natury prawnej oraz praktycznej, gdyż wymaga jego zaawansowanej interpretacji w odniesieniu do konkretnej sytuacji wystąpienia „szczególnego zagrożenia w prawidłowym funkcjonowaniu obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej.”. W toku postępowania zachodzi konieczność dokonania oceny w krótkim czasie, czy faktycznie występuje szczególne zagrożenie dla ww. obiektów oraz czy w konkretnym przypadku zastosowanie powinien znaleźć przepis art. 7, ust. 1 pkt 14 ustawy z 8.03.1990r. o samorządzie gminnym stanowiący, że zadania własne gminy obejmują

w szczególności sprawy porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli. Przebywanie dzikich zwierząt w mieście niewątpliwie może powodować naruszenia porządku publicznego oraz zagrożenie bezpieczeństwa obywateli nie spełniające przesłanki art. 45 ust. 3 ustawy z 13.10.1995r. Prawo łowieckie, gdzie mowa o *obiektach produkcyjnych i użyteczności publicznej*. Zapisy przytoczonych powyżej przepisów prawa są sformułowane ogólnikowo, co nastęrcza trudności w ich interpretowaniu i stosowaniu. Powstaje więc ryzyko wydania decyzji obciążonej błędem w zakresie właściwości organu. Tu należy wskazać, iż decyzja wydana w oparciu o art. 45 ust. 3 ustawy Prawo łowieckie wywołuje daleko idące skutki – może być związana z koniecznością uśmiercenia zwierząt oraz daje tytuł do zaangażowania znacznych środków publicznych w celu zrealizowania zadania przez wyspecjalizowane jednostki. Ponadto organ podejmujący decyzje w omawianej sprawie winien mieć na względzie zapisy ustawy z dnia 21.08.1997r. o ochronie zwierząt, w szczególności art. 6 ust. 1 p. 3 oraz p. 5, w brzmieniu: *Zabrania się zabijania zwierząt, z wyjątkiem: konieczności bezzwłocznego uśmiercenia (p.3), usuwania osobników bezpośrednio zagrażających ludziom lub innym zwierzętom, jeżeli nie jest możliwy inny sposób usunięcia zagrożenia (p.5)*. Mając powyższe na względzie, zmiany zapisów ustawy prawo łowieckie, winny zawierać w swej treści klarowne wskazanie przesłanek ich zastosowania, by jednoznacznie rozróżnić sytuacje, w których ma zastosowanie wyżej przytoczony art. 7, ust. 1, pkt 14 ustawy z 8.03.1990r. o samorządzie gminnym od sytuacji przewidzianych w art. 45 ust. 3 ustawy prawo łowieckie, jednocześnie pozostając w zgodzie z wyżej cytowaną treścią art. 6 ust. 1 p. 3 oraz p. 5 ustawy z dnia 21.08.1997r. o ochronie zwierząt.

Wszyscy starostowie zapewne mamy świadomość z jak wielkimi problemami się mierzymy. Chcemy również skutecznie podejmować działania w tym zakresie, jednak możemy to robić tylko w granicach swoich kompetencji wynikających z art. 45 ust.3 przywołanej wyżej ustawy. Oczekujemy jednak, że przepis ten zostanie wreszcie doprecyzowany, w taki sposób, aby nie rodziło to żadnych wątpliwości kiedy i w jakich okolicznościach go stosować, a przede wszystkim oczekujemy uregulowania kwestii finansowania tych zadań. Nie można tym samym zapominać o zadaniach samorządów gminnych, które to samorzady są zobligowane do zapewnienia porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli również w zakresie bytowania dzikich zwierząt na terenie miast i gmin. W tym miejscu jednak należy zaznaczyć, że podejmowanie działań czy to przez samorzady gminne, czy to przez starostów, tak naprawdę jest niejako działaniem „post factum”, gdyż działania te mają na celu odłowienie lub odstrzał dzikich zwierząt, które wkroczyły już na tereny miast i gmin i w efekcie stwarzają zagrożenie dla ludzi oraz mienia (w tym zagrażają funkcjonowaniu zakładów pracy lub obiektów użyteczności publicznej). Aby zapobiegać wkraczaniu dzikich zwierząt na tereny zurbanizowane, należy podjąć działania prewencyjne, polegające m.in. na redukcji populacji zwierząt na większym obszarze. Decyzja o redukcji populacji leży w kompetencjach sejmiku województwa. Zgodnie z przepisem art. 33a ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2023 r. poz. 1580), w przypadku gdy zwierzęta stanowią nadzwyczajne zagrożenie dla życia, zdrowia lub gospodarki człowieka, w tym gospodarki łowieckiej, dopuszcza się podjęcie działań mających na celu ograniczenie populacji tych zwierząt. Przywołany art. 33a w ust.2 mówi, że to sejmik województwa, po zasięgnięciu opinii regionalnej rady ochrony przyrody, organizacji społecznej, której statutowym celem jest ochrona zwierząt, oraz Polskiego Związku Łowieckiego, określi, w drodze uchwały, miejsce, warunki, czas i sposoby ograniczenia populacji zwierząt, o których mowa w ust. 1. Niestety sejmiki województw również niechętnie podejmują uchwały w tym zakresie.

Biorąc powyższe pod uwagę, samorządowcy wielokrotnie zwracali się do Ministra Klimatu i Środowiska nie tylko w kwestii szczegółowego uregulowania kompetencji w zakresie podejmowania działań wobec dzikiej zwierzyny tj. precyzyjnego wskazania w przepisach prawa, który organ w jakim zakresie ma te działania podejmować, ale także uregulowania jasnych zasad finansowania zadań związanych z odławianiem lub odstrzałem dzikiej zwierzyny.

Minister Klimatu i Środowiska w swoim ostatnim stanowisku z dnia 28 stycznia 2025 r. (znak: DLŁ-WŁ.021.35.2024.ABR), które zostało przekazane starostom za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, podjął próbę wyjaśnienia celowości niektórych przepisów prawa w zakresie dzikiej zwierzyny, wskazując ścieżki postępowania. Co prawda Minister Klimatu i Środowiska wskazał również na konieczność ujednoczenia przepisów prawa w tym zakresie, nad czym pracuje obecnie Zespół ds. reformy łowiectwa, jednak nie sposób zgodzić się w pełni z prezentowanym stanowiskiem Ministra Klimatu i Środowiska.

Otóż Minister Klimatu i Środowiska w ww. stanowisku wskazał m.in, że dokonując planowanych zmian w ustawie prawo łowieckie, zadanie starosty wynikające z art. 45 ust. 3 tej ustawy winno być wskazane, jako zadanie własne.

Nie można się z tym zgodzić, gdyż jak już wskazano powyżej zgodnie z art. 2 ustawy prawo łowieckie, zwierzęta łowne w stanie wolnym, jako dobro ogólnonarodowe, stanowią własność Skarbu Państwa. Zaś jak wskazuje art. 7 tej ustawy, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, administrację w zakresie łowiectwa sprawuje samorząd województwa jako zadanie z zakresu administracji rządowej. W związku z powyższym kompetencje starosty wynikające z art. 45 ust. 3 ustawy prawo łowieckie, należy uznać za zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej. Tak też wskazują sądy (postanowienia NSA z 17 października 2018 r., sygn.: II OW 113/18, z dnia 20 listopada 2020 sygn.: II OW 90/20). Zatem zadanie to winien finansować samorząd województwa, poprzez przyznanie staroście dotacji z budżetu państwa.

Dlatego też stanowczo sprzeciwiamy się stanowisku prezentowanemu przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska, gdyż wszelkie koszty związane z działaniami dotyczącymi dzikiej zwierzyny, winien ponosić ich właściciel, czyli Skarb Państwa tj. samorząd województwa z racji sprawowania administracji w zakresie łowiectwa. Ponadto należy zauważyć, że art. 45 ust.3 ustawy prawo łowieckie dotyczy sytuacji szczególnego zagrożenia powodowanego przez te zwierzęta wobec obiektów użyteczności publicznej lub obiektów produkcyjnych. Obiekty te najczęściej należą do samorządów gminnych lub ich jednostek organizacyjnych, zaś obiekty produkcyjne należą do osób prywatnych (fizycznych lub prawnych). Tym bardziej niezrozumiałym wydaje się być, aby starosta finansował koszty związane z zapewnieniem bezpieczeństwa wobec obiektów należących do samorządów gminnych lub osób prywatnych, które to bezpieczeństwo zagrożone jest przez zwierzynę łowną należącą do Skarbu Państwa. To Skarb Państwa winien te koszty ponosić, ewentualnie winien rozważyć przeniesienie tych kosztów na właścicieli lub zarządców obiektów użyteczności publicznej lub obiektów produkcyjnych. Przerzucanie tych kosztów na starostę, oznacza konieczność realizowania zadań z zakresu administracji rządowej, na koszt powiatu. Stanowi to naruszenie art. 49 ust.1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 356), zgodnie z którym jednostka samorządu terytorialnego wykonująca zadania zlecone z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami, winna otrzymywać z budżetu państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań.

Warto zauważyć, że Minister Klimatu i Środowiska w swoim stanowisku wskazuje również na zadania w zakresie dzikiej zwierzyny przypisane gminom. Jednak z uwagi na brak

precyzyjnych zapisów chociażby w zakresie finansowania tych zadań, powstaje ryzyko, że gminy będą te zadania oraz ich finansowanie przerzucać na starostów.

Godząc się na przypisanie starostom wszystkich zadań w zakresie dzikiej zwierzyny łownej, (bez wsparcia ze środków budżetu państwa), narażamy budżet powiatu na konieczność zabezpieczenia środków finansowy o kolejne setki tysięcy złotych, na każdy rok budżetowy. Nie może być na to naszej zgody.

Mając na względzie powyższe, Konwent Powiatów Województwa Łódzkiego zwraca się z prośbą o niezwłoczne podjęcie działań w celu uregulowania przepisów w zakresie zadań dotyczących dzikiej zwierzyny (w tym finansowania tych zadań).

Biorąc powyższe pod uwagę, Konwent Powiatów Województwa Łódzkiego wnosi następujące postulaty:

- 1) **Należy ujednoclić i doprecyzować przepisy dotyczące dzikiej zwierzyny, wskazując jednoznacznie zadania i kompetencje należące do poszczególnych samorządów oraz wskazać źródła finansowania tych zadań.**
- 2) **W ustawie z dnia 13 października 1995 r. *prawo łowieckie* (t.j. Dz.U. z 2023, poz. 1082), należy jednoznacznie wskazać, że przypisane staroście zadanie wskazane w art. 45 ust. 3, stanowi zlecone zadanie administracji rządowej.**
- 3) **Należy doprecyzować zapisy art. 45 ust.3 ustawy *prawo łowieckie* poprzez:**
 - a) **wskazanie, że starosta wydaje decyzję na wniosek właściciela, użytkownika lub zarządcy obiektu użyteczności publicznej lub obiektu produkcyjnego - obecnie przepis wskazuje tylko, że starosta wydaje decyzję, nie wskazując komu ta decyzja ma być wydana, co rodzi wiele wątpliwości czy można tę decyzję wydać z urzędu czy na wniosek (jeśli na wniosek, to na czyj wniosek),**
 - b) **wskazanie, że decyzję wykonuje podmiot, który wnioskował o jej wydanie – obecnie przepisy tego nie określają, co rodzi wiele kontrowersji i dochodzi do absurdalnych sytuacji, że decyzję winien np. wykonać starosta, który ją wydał (oznacza to, że starosta wydaje decyzję dla siebie),**
 - c) **wskazanie w jakiej formie następuje porozumienie z Polskim Związkiem Łowieckim (np. postanowienie lub opinia), w jakim terminie Polski Związek Łowiecki ma zająć stanowisko oraz czy ma zastosowanie art. 106 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego - obecnie poprzez brak tych uregulowań, Polski Związek Łowiecki zajmuje stanowisko nawet po upływie dwóch miesięcy, co znacznie wpływa na termin wydania decyzji przez starostę,**
 - d) **zdefiniowanie pojęć: „szczególne zagrożenie”, „obiekt użyteczności publicznej”, „obiekt produkcyjny”, bądź wskazanie przepisu prawa definiującego poszczególne pojęcia – obecnie brak definicji ustawowych tych pojęć, co rodzi wiele nadinterpretacji,**
 - e) **wskazanie kto będzie pokrywał koszty związane z wykonaniem decyzji tj. odłowieniem lub odstrzałem zwierząt - obecnie brak jakichkolwiek uregulowań w tym zakresie.**

Przewodniczący Konwentu
Powiatów Województwa Łódzkiego

Janusz Mielczarek
Starosta Łęczycki

